

de Nestor

**Contactblad voor gepensioneerden van
bp Raffinaderij Rotterdam en Nerefco**

Jaargang 23 - Editie 1, februari 2022

In deze editie:

Algemeen	2
Van de bestuursstafel	3
De tijd verandert alles	4
Mijmeringen	6
Educatief Informatie Centrum (EIC)	9
Energietransitie	11
Op bezoek bij Huib Marsman	15
Een poosje geleden....BPRN	21
Personalia	22
Contactadressen	23

Colofon:

Redactie van deze editie:

Klaas Kuipers, Rob van Breda,
Piet van Kessel, Jaap Quartel,
Gerrit van de Peppel, Rinus
Poppelaars

Fotografie:

de redactie

Correspondentieadres:

de Nestor
p/a Bogerdweg 39
4315 CB Dreischor
redactie@seconer.nl

Drukwerk & Distributie:

Editoo, Arnhem

Wijzigen van uw gegevens?

Seconer-Nieuws en de Algemene Verordening Gegevensbescherming.

Gegevens mogen niet meer zomaar, zonder toestemming, worden verstrekt aan derden. We ontvangen dus niet meer automatisch gegevens van de pensioenuitvoerder of de administratie van bpRR.

Het is daarom belangrijk dat u ons laat weten wanneer:

- u met pensioen gaat,
- u een bericht van overlijden wilt doorgeven,
- u de Nestor wilt ontvangen.

U kunt berichten doorgeven op het mailadres:

Secretaris@seconer.nl

Kopij aanleveren:

Wilt u een leuk, interessant of boeiend verhaal aanleveren om dit te publiceren in de Nestor?

Wilt u liever niet zelf een stukje schrijven maar wel een verhaal vertellen dat door de redactie wordt verwerkt in een verhaal voor de Nestor?

Stuur uw verhaal naar de redactie of neem contact op met één van de redactieleden (zie contactadressen)

U kunt kopij sturen naar:

Redactie@seconer.nl

De sluitingsdatum voor de volgende editie van de Nestor is:
31 mei 2022

Kijk ook eens op onze website

www.seconer.nl

Door Gerrit van de Peppel, voorzitter

Van de bestuurstafel

Beste lezers,

Allereerst wil ik u en uw familieleden een zeer voorspoedig, gelukkig en een gezond 2022 toewensen. Ik hoop dat wij dit jaar elkaar wel weer kunnen ontmoeten en ik beloof hierbij dat het bestuur zijn uiterste best doet om dit te verwezenlijken.

Zoals u ziet heeft ons blad een nieuwe naam en een nieuwe vormgeving gekregen.

Reünie in 2022? *Noteer alvast 5 september in uw agenda !*

Hierover het volgende verhaal; tijdens onze laatste bestuursvergadering in november vorig jaar stond op de agenda dat we problemen zouden gaan krijgen met het printen van het blad omdat de printers op het bp-kantoor vervangen waren. De mogelijkheden en kwaliteit zouden een stuk minder zijn. De laatste uitgave van het Seconer Nieuws hebben we dan ook, in overleg met de bpRR servicedesk, buiten de deur laten drukken. Dit was echter een enorme kostenpost en op de bestuursvergadering werd dan ook besloten om een werkgroep te vormen die ging onderzoeken waar het drukken goedkoper kon en of bp ons financieel hierbij wilde helpen. Deze werkgroep bestond uit Piet, Paul en Rinus. Ik vond dit goed, normaal wil ik overal bij zijn, maar nu had ik dit gevoel helemaal niet. De werkgroep vond uiteindelijk een goede drukkerij, kreeg een offerte en had goed contact met bp.

Tijdens de besluitvorming lag ik in het ziekenhuis. Via mijn mobieltje heb ik alles wel kunnen volgen, maar niet actief mee kunnen doen. Op de dag dat ik uit het ziekenhuis thuis kwam kreeg ik het contract ter ondertekening.

Daarom wil ik ook langs deze weg alle bestuursleden en de redactieleden dank zeggen voor hun inzet en bereidheid om samen te werken. Dit jaar krijgen we veel werk op ons dak – hopelijk de reünie en ook de wijziging van onze statuten, maar ik heb er het volste vertrouwen in.

Op de valreep van het sluiten van de kopij voor deze editie kan ik jullie mededelen dat Jaap Quartel is toegetreden tot het bestuur van de stichting, Jaap volgt daarmee Leny Voorberg op. In de volgende editie zal Jaap zich voorstellen in “de Nestor”.

Ik hoop jullie in september weer te mogen zien, houdt daarom dit blad goed in de gaten.

Dus hopelijk tot ziens!

De tijd verandert alles

De titel van dit artikel zegt eigenlijk alles. Gedurende het voortschrijden van de tijd veranderen omgangsvormen, corrodeert ijzer en worden wij rimpeliger en grijzer.

Ook het blad Seconer-Nieuws heeft sinds 1999 meerdere wijzigingen ondergaan.

Eind 2021 hebben wij de laatste editie van Seconer-Nieuws gemaakt en verzonden naar de deelnemers.

Het blad heeft vanaf nu een nieuwe naam, nl. “de Nestor”

Heeft u een leuk verhaal, een bijzondere anekdote of een interessant verhaal uit uw arbeidsverleden of over uw hobby, stuur dit dan naar redactie@seconer.nl

Op dit moment leest u de eerste editie van ‘**de Nestor**’, de nieuwe titel van het contactblad voor gepensioneerden van bp Raffinaderij Rotterdam en Nerefco.

Waarom een nieuwe titel:

In het 3e kwartaal van 2021 zijn een aantal wetswijzigingen van kracht geworden m.b.t. stichtingen en verenigingen. Het Seconer bestuur is bezig om de statuten overeenkomstig de wet aan te passen en gelijk de naam van de stichting te wijzigen.

De redactie heeft, in overleg met het bestuur, dit moment aangegrepen om ook de titel van het contactblad te wijzigen in “de Nestor”. Deze titel geeft mooi de doelgroep weer als we naar de betekenis van het woord Nestor kijken.

Nestor is in de werken van Homerus de koning van Pylos en zoon van Neleus. Op hoge leeftijd nam hij nog deel aan de oorlog tegen Troje, waar hij, als de oudste en meest ervaren onder de Griekse vorsten, beschouwd werd als hun algemeen gewaardeerde en gerespecteerde raadsman, vermaard om zijn wijze woorden en gedachten.

Ja, en dan komt van het één het ander. Een nieuwe titel, dan ook maar gelijk een nieuwe opmaak met een frisse en moderne huisstijl. Dit werd mede ingegeven door een inspirerende mail van Nico en Ank ter Horst. Toen we daarover nadachten wijzigde bpRR het contract met de leverancier van printers etc.

Als gevolg van deze wijziging bleek dat de bpRR Service-desk niet langer kon zorgen voor het afdrucken van ons contactblad, zie ook het stukje van de voorzitter.

Om een lang verhaal kort te maken; de redactie is, in overleg met het bestuur, op zoek gegaan naar een leverancier die ons contactblad kan printen of drukken.

Na enig zoeken, telefonische contacten en het bestuderen van vrijblijvende offertes hebben we een overeenkomst gesloten met Editoo in Arnhem dat met ons meedacht over de opmaak, ons blad zal drukken en ook zal verzenden.

Huisstijl:

Als je dan met een professionele organisatie te maken krijgt die voor vele organisaties, stichtingen en verenigingen bladen drukt dan komen er ineens een heleboel dingen op je af waar je eerder niet bij stond.

Het gaat dan ineens over huisstijl, lettertype, kleurgebruik, papier formaat, etc. etc. De redactie is hiermee druk in de weer geweest en het resultaat heeft u nu in handen.

Als u uw mening wilt geven over de nieuwe uitvoering van ons contactblad dan horen wij die graag via een email naar redactie@seconer.nl

Op de pagina hiernaast ziet u een 5-tal afbeeldingen van het contactblad door de jaren heen, van 1999 tot heden.

Seconer-Nieuws door de jaren heen:

Jaargang 1, editie 1,
15 december 1999

Jaargang 11, editie 1,
15 januari 2009

Jaargang 22, editie 3,
15 november 2021

Jaargang 20, editie 4,
15 oktober 2018

Jaargang 23, editie 1,
15 februari 2022

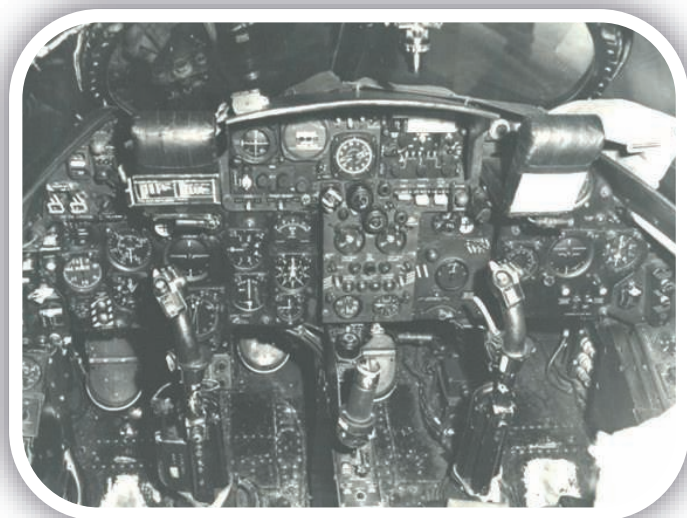
Mijmeringen

Op het moment van schrijven van dit stukje, zitten we nog midden in een lockdown. Je zit daardoor wat meer binnen dan gebruikelijk en dan wil je nog wel eens een beetje aan het mijmeren slaan. De gedachten gaan daarbij vaker naar het verleden dan naar de toekomst, en dat is dan weer typisch iets van het wat ouder worden. Je hebt immers op “onze leeftijd” wat meer jaren achter je liggen dan voor je.

Mijmeringen . . .

Zo moest ik pas nog terugdenken aan mijn schooltijd in de jaren zestig. Ik was toen leerling op een MTS in den Haag.

De school voor Luchtvaarttechniek. Ik volgde daar de Elektronica / instrumenten opleiding. Een leuke tijd was het. Heel veel geleerd, maar het werd mij toen al vrij snel duidelijk dat de luchtvaartindustrie nou niet bepaald een stabiele toekomst bood.

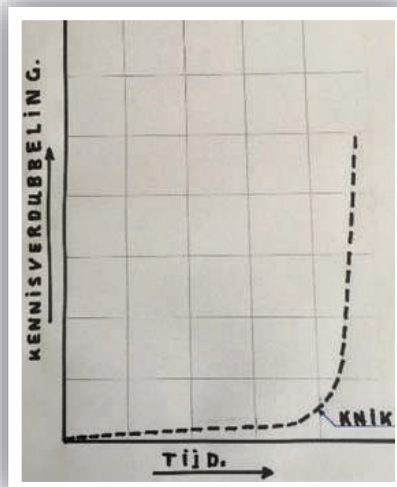

Zodoende is het voor mij dus uiteindelijk de Raffinage geworden. Eén van mijn favoriete vakken was cockpit instrumentatie. Dat waren in die tijd nog allemaal nog analoge instrumenten. U weet wel, meters met van die wijzertjes. Je kunt het je nu bijna niet meer voorstellen, want tegenwoordig is vrijwel alles digitaal geworden. Het vak werd gegeven door een al wat oudere maar zeer bekwame leraar, mijnheer Fens geheten. De laatste tijd heb ik weer regelmatig aan hem moeten denken, en ik zal u uitleggen, waarom. Op een keer, toen we het in de les het hadden over nieuwe ontwikkelingen in het vak, onderbrak hij zomaar de les.

Jongens zei hij. Nu even iets anders. Ik ben jaloers op jullie, want jullie gaan het allemaal nog meemaken. Jullie zitten namelijk nog net voor de knik zei hij. Niet begrijpend keken we hem aan.

De knik?

Kijk, sprak de heer Fens, en hij tekende een grafiek op het schoolbord. Onze verre voorouders die op deze wereld rondliepen wisten natuurlijk nog niet zo heel veel. Het beetje kennis dat ze hadden, werd toen nog van mond op mond overgedragen van

de één op de ander en dan gaat er nog wel eens wat verloren. Hij wees nu nogmaals op de grafiek op het bord die er ongeveer uitzag zoals die hiernaast. Horizontaal zie je de tijd en verticaal staat de verdubbeling van de kennis door de eeuwen heen. In het begin ging de kennisverdubbeling zoals gezegd nog maar langzaam, het horizontale deel van de grafiek, maar door de eeuwen heen ging het geleidelijk aan toch wat sneller. Met name na de uitvinding van de boekdrukkunst kwam er wel wat meer vaart in. In de laatste twee eeuwen is het al een stuk sneller gegaan met uitvindingen zoals bijvoorbeeld de stoommachine.

Tegenwoordig (we hebben nu het over de zestiger jaren) gaat het natuurlijk nog veel sneller, maar we zitten nog wél voor de knik in deze grafiek (zie pijl).

Ik ben natuurlijk geen helderziende zei hij, maar wat ik wél weet, is dat binnen afzienbare tijd de verdubbeling van de menselijke kennis door allerlei technologische ontwikkelingen zó snel zal gaan dat de lijn in de grafiek nagenoeg recht omhoog zal gaan en waar dat dan zal eindigen, ik heb geen idee! Ik ben te oud om die kennissprong nog mee te kunnen maken zei hij, maar jullie gaan dat wél meemaken. Jullie generatie is heel bijzonder, want jullie zitten net in die cruciale overgang van vóór en net ná de knik. Jullie Opa's en Oma's hebben nog zitten lezen bij petroleumlampen en jullie ouders hebben nog de eerste radio's zien komen. Maar jullie gaan nog veel meer nieuwe ontwikkelingen zien. Achteraf gezien bleken het profetische woorden!

En nu...!

Ik weet natuurlijk niet hoe u de huidige tijd ervaart, maar ik heb het gevoel dat we met z'n allen nu in een wel heel snel veranderende samenleving zitten. De lijn van de grafiek is nu inmiddels wel ergens in het verticale deel terecht gekomen denk ik. Met name door de vrijwel onbeperkte mogelijkheden van software en het internet is tegenwoordig technisch gesproken vrijwel alles mogelijk. De nieuwe ontwikkelingen buitelen als het ware over elkaar heen. Neem nou bijvoorbeeld foto's maken.

Herinnert u zich nog hoe dat vroeger ging? Eerst een (zwart/wit) rolletje kopen, dan in het toestel stoppen. Na zo'n stuk of 24 opnamen, het rolletje eruit halen en wegbrengen naar de fotozaak.

Je was tegen die tijd al bijna vergeten wat er ook alweer op stond.

Een week later kon je de foto's dan eindelijk ophalen enzovoort. Moet je nu zien. De meeste mobieltjes hebben standaard, hoge resolutie camera's (inclusief die griezelige ontwikkeling van gezichtsherkenning).

Betaald parkeren in de stad is bijna niet meer mogelijk zonder een mobieltje voorzien van een parkeer-app, waarbij je natuurlijk wel een "online" abonnement moet hebben, anders lukt het je nog niet. Als je even je gedachten laat gaan over al die andere nieuwe ontwikkelingen die we de laatste paar jaar hebben zien komen (en allemaal moeiteloos hebben geaccepteerd) is het aantal voorbeelden bijna eindeloos.

En wij?

Over het algemeen kun je je als gepensioneerde natuurlijk wel een beetje afzijdig houden van al het rumoer om je heen. Het aantal verplichte bijeenkomsten en ontmoetingen heb je gelukkig min of meer zelf in de hand (hoop je) maar dat is het dan wel zo'n beetje. Zo nu en dan is het toch raak en moet je aan de bak. Bijvoorbeeld een tijdje terug, toen we de booster-prik moesten gaan halen. Het volgende herkent u misschien wel. Even bellen voor een afspraak bleek niet mogelijk. Maakt u maar een digitale afspraak was het advies. Dat lukte niet, het computersysteem bleek vastgelopen. Daarna kon het opeens weer wel.

Het is nu wel belangrijk dat u de *digidee-app* op uw telefoontje hebt hoor, zo werd geadviseerd. U moet namelijk uw QR-code vanaf uw *coronaprik-app* kunnen kopiëren of zoiets.

Mijn vrouw en ik vonden het, voor het stel digibeten die we zijn, in elk geval behoorlijk ingewikkeld.

Natuurlijk moeten we de (*moeilijk woord*) *autenticator-app* geïnstalleerd hebben, die het BP pensioenfonds ons wil laten gebruiken om toegang te krijgen tot onze pensioengegevens.

Verder heeft u ongetwijfeld inmiddels nog heel veel meer handige apps op uw telefoontje

Vroeger

Vroeger was het anders.... Ja vroeger. Toen kon je bijvoorbeeld zélf nog een kapotte radio of televisie repareren en dat deden we als elektronica jongens dan ook wel eens om een beetje bij te verdienen. Moet je daar nu mee komen... Zelfs de technische dienst van de leverancier komt er regelmatig ook niet meer uit. Koop maar een nieuwe is dan het advies.

Als in het niet eens zo heel verre verleden, je auto een keer niet wilde starten, hup, even de motorkap open en of je hem dan aan de praat kreeg, was misschien nog de vraag, maar wat je daar onder die kap zag, was goed herkenbaar en ook toegankelijk voor een eventuele reparatie.

Dat hoef je tegenwoordig écht niet meer te proberen. Het is allemaal ontoegankelijk en verder één en al software wat de klok slaat.

Het bovenstaande is geen klaagzang hoor. Het is meer een constatering. Kortgezegd kun je denk ik wel stellen, dat we tegenwoordig wel veel meer **kunnen**, maar eigenlijk steeds minder begrijpen van de techniek erachter en dus eigenlijk veel minder **wéten**.

Ik troost me met de gedachte, dat wij babyboomers, achteraf gezien, in een mooie periode zijn opgegroeid. Een tamelijk gelukkige generatie zou je kunnen zeggen.

Vlak na de oorlog hebben we nog wel even een klein beetje schaarste meegemaakt.

Net genoeg om alle luxe die we in de jaren daarna hebben zien komen te kunnen waarderen. Voor onze ouders was dat wel even wat anders. Die hebben razia's, bombardementen en vijf jaar zware onderdrukking meegemaakt. En wij? Niets van dat alles. Alles ging na de oorlog met de herbouw van Nederland immers alleen maar in een gestaag opgaande lijn. Je kon kiezen uit de banen en alles ging steeds beter. En nu hebben wij voor het eerst, eindelijk ook eens een beetje tegenslag. Hiermee bedoel ik natuurlijk corona. Tegenslag hoort nou eenmaal bij het leven zei iemand mij laatst. En vervolgens onderstreepte hij dat nog eens extra met de volgende uitspraak:

"Niemand komt zonder krassen op z'n bumper aan de eindstreep". En zo hoort het ook dacht ik (al mijmerend) bij mezelf, want ik vond dat mooi gesproken.

Door: Jaap Quartel

Het Educatief Informatie Centrum (EIC)

In Seconer-Nieuws van oktober 2021 werd gevraagd om wat stukjes tekst aan te leveren en ik vroeg mij af wat mijn ex-collega's zijn gaan doen toen zij met pensioen gingen.

Om een eerste voorzet te geven onderstaand mijn bijdrage.

Toen ik in 2010 met vervroegd pensioen ging, heb ik bij mezelf gedacht: "Wat kan ik nu eens gaan doen wat ik leuk zou vinden".

Fysiek en mentaal was ik gelukkig nog piekfijn in orde. Veel dingen, die anderen deden, passeerden in mijn gedachte.

Vanuit mijn vorige functie bij BP, als trainingscoördinator heb ik al regelmatig te maken gehad met het Educatief Informatie Centrum (EIC) omdat daar, vanuit de scholen diploma-uitreikingen plaats vonden van leerlingen die bij bp stage hadden gelopen.

Via via hoorde ik dat zij rondleidingen voor scholen en universiteiten organiseerden naar bedrijven in de Rotterdamse haven voor middelbare scholieren en studenten.

Dat leek mij ook wel wat omdat ik het leuk vind om mensen wat te vertellen over de haven en jongelui te enthousiasmeren voor het werken bij deze bedrijven.

Na mijn kennismakingsgesprek kreeg ik een dikke order mee met informatie over zo'n beetje alle bedrijven in het Rotterdamse. Ik moest mij dusdanig inlezen.

Nou waren de oliebedrijven voor mij geen probleem. Dat had ik, na 40 jaar als olieboer gewerkt te hebben, wel onder de knie.

Alleen van de container- en logistieke bedrijven had ik niet veel kaas gegeten.

Zoals ze bij het EIC gewend zijn moest ik, om te beginnen, een aantal malen met verschillende ervaren gidsen mee om te zien en horen hoe zij het deden.

Een rondleiding door de Rotterdamse haven

Zo kwam ik daar ook Nico ter Horst en Ard v.d. Griend tegen.

Daarnaast kreeg ik ook een mentor toegewezen die mij ging begeleiden en waar ik al mijn vragen aan kon voorleggen.

In het verleden had ik bij BP ook al meerdere keren rondleidingen gegeven en dat was aan bezoekers die zeer geïnteresseerd waren in het verhaal. Bij de scholieren ligt dat, over algemeen, toch net even iets anders.

Zij zien het meer als een "Uitje weg van school met de bus" en je moet knap praten om ze te kunnen overtuigen dat deze keer niet De Efteling de bestemming is.

Vooraf bij bedrijven waar we de bus uitgaan en groeps-
gewijs door de gebouwen of over de terreinen lopen.

Want bij de bedrijven moeten de bezoekers bepaalde
routes lopen en dan ook nog persoonlijke bescher-
mingsmiddelen (PBM) dragen.

Dit kan alleen een veiligheidshesje zijn, maar soms ook
nog een helm en veiligheidsbril.

Nou dat geeft nogal eens problemen, want zo'n helm is
geen gezicht, verziekt je mooie kapsel (ook van de he-
ren), en de bril beperkt je zicht en beslaat constant.
Veel bedrijven heb ik in de afgelopen jaren met de leer-
lingen mogen bezoeken en ik probeerde dan om op hun
niveau te communiceren.

Zo vroeg ik de leerlingen bij de Damen scheepswerf b.v.
of zij de wet van Archimedes kenden i.v.m. het dokken
van schepen in de drijvende dokken. Nou daar hadden
ze nog nooit van gehoord (ook de leerlingen die wel na-
tuurkunde in hun pakket hadden).

Als je over onderwerpen vanuit de natuurkunde, schei-
kunde, of een ander lespakket praat valt het mij op dat
de jongelui, over het algemeen, de lesstof die ze op
school krijgen moeilijk kunnen koppelen naar de prak-
tijk. Mijn uitdaging is dan om die koppeling begrijpelijk
te maken.

Ook zijn leerlingen, bij de containerbedrijven, zeer geïn-
teresseerd in hoeveel drugs en de wijze waarop er nog
door kunnen glippen en hoe de douane dat controleert.

Soms moet je ook even terug naar de basis, want zo
vroeg er ooit eens een meisje aan mij, toen ik op een
scheepswerf liep waar allerlei offshore installaties wa-
ren afgemeerd: meneer, wat is een booreiland?

Ja dan moet je even terug naar "Waar komt de benzine,
voor een auto volgens jou vandaan"?

Dan krijg je als antwoord: "Nou toch gewoon uit een
fabriek, net zoals de melk".

- # -

De hal van het Educatief Informatie Centrum

Energietransitie

Het klimaat verandert wereldwijd en ook in Nederland. De gemiddelde temperatuur over de afgelopen eeuw is gestegen, de hoeveelheid en intensiteit van neerslag zijn toegenomen en zeer warme dagen komen vaker voor. Het realiseren van de klimaatdoelen van Parijs (2015) is nodig om verdere opwarming van de aarde en de gevolgen daarvan zo veel mogelijk te voorkomen. Om aan de afspraken van Parijs te voldoen moeten we overstappen **van fossiele brandstoffen op duurzame energiebronnen zoals zon, wind, elektriciteit en waterstof.**

bp heeft begin 2020, als één van de eerste grote oliemaatschappijen, zijn ambities bekend gemaakt in het Net Zero plan.

De redactie sprak recent met Corné Boot, Head of Communications & Advocacy en Edwin Kotylak, Communications and Advocacy for bp Netherlands, Belgium & France over de energietransitie en plannen van bp in Nederland.

Eerst even voorstellen....

Corné Boot is 48 jaar en woont in Rotterdam.

Tot zijn 25e heeft hij in Rozenburg, midden tussen de industrie, gewoond. Zijn vader was werkzaam bij AKZO en hij is opgegroeid in- en met

de industrie. Op zijn 25e is Corné rechten gaan studeren.

Na bij diverse netbeheerders, o.a. EON, te hebben gewerkt is Corné ca. 5 jaar geleden begonnen bij bp Nederland. Corné heeft een affiniteit met de energie sector en vindt het leuk om bij bedrijven te werken die in de spotlights staan zoals nu bij bp met de energietran-

Edwin Kotylak is 54 jaar en woont in Rozenburg. Sinds november 2021 is Edwin werkzaam voor bp als Communications & Advocacy advisor Benelux & France. Edwin is tevens woordvoerder voor bp. Na zijn

studies in Organisatie psychologie en Public Relations heeft Edwin o.a. gewerkt bij LyondellBasell als Customer Service Manager Europe, bij Uniper Benelux als Manager Public & Regulatory Affairs en bij Deltalinqs als Beleidsadviseur Infrastructuur.

Edwin ervaart zijn eerste maanden bij bp als erg positief met leuke collega's in een mooi bedrijf met grote

Corné, één van je activiteiten is het lobbyen en communiceren. Kun je omschrijven wat we daar onder moeten verstaan?

Klopt, ik ben voornamelijk 'van de lobby' en dat is minder exotisch dan het klinkt. De werkzaamheden omvatten met name het onderhouden van contacten met ministeries en Kamerleden, zorgen dat we tijdig de juiste informatie leveren, vaak in de vorm van een powerpoint met uitleg. Ik zorg ervoor dat de juiste informatie, op het juiste moment op de juiste plek komt.

Daarnaast organiseren we een gesprek met vertegenwoordigers van de ministeries of Kamerleden met de CEO van bp Nederland, Karen de Lathouder.

Samenwerking met collega's van andere petrochemische bedrijven, bijvoorbeeld in het project H-vision behoort zeker ook tot mijn werkzaamheden.

Wat is H-Vision?

Het project H-Vision is een project waarin we uit de restgassen van het raffinageproces waterstof willen maken. We hebben het dan over blauwe waterstof. In onderstaand plaatje kun je zien wat de verschillen zijn tussen de diverse vormen van waterstof.

Grijze waterstof

Op dit moment wordt de meeste waterstof gewonnen uit aardgas of kolen. Waterstof is op zichzelf een schone energiedrager, maar omdat er in dit geval bij de productie CO₂ vrijkomt in de atmosfeer, wordt gesproken over grijze waterstof.

Blauwe waterstof

Ook voor blauwe waterstof is aardgas of kolen de grondstof. Maar de CO₂ die bij de productie vrijkomt, wordt afgevangen en vervolgens opgeslagen, bijvoorbeeld in lege gasvelden op zee. Hiermee is blauwe waterstof CO₂-neutraal. Er komt dus geen extra CO₂ in de atmosfeer.

Groene waterstof

Groene waterstof wordt gemaakt met energie uit duurzame bronnen, zoals en "zonne- en windenergie". Door elektrolyse wordt water (H₂O) onder stroom gezet, waardoor de moleculen gaan splitsen. Daardoor ontstaan zuurstof (O) en waterstofgas (H₂). Ook is het mogelijk om waterstof te maken via de biochemische omzetting van biomassa. Groene waterstof is de meest duurzame vorm van water-

Hier op de "strip" in Europoort verwerken we ongeveer 1 miljoen vaten ruwe aardolie per dag. We hebben het dan over ongeveer 1% van de wereldwijde verwerking, 100 miljoen vaten dus!

Als we in hier in Europoort van de restgassen blauwe waterstof kunnen maken dan daalt de uitstoot van CO₂ met ongeveer 50%, een flinke reductie dus. In de doelstellingen voor 2030 moeten we de CO₂ uitstoot t.o.v. 1990 met ca. 55% verlagen. Dit moeten we in de komende 8 jaar realiseren. Het zou vreemd zijn dat bedrijven ieder voor zich aan de slag gaan. Daarom werken we, mede vanwege de omvang van het project samen met diverse partijen.

Samenwerkende partijen in het H-Vision project

Het plan is om de restgassen van de raffinaderij te verwerken in een Autothermal Reformer.

De geproduceerde blauwe waterstof wordt hergebruikt in het proces o.a. als brandstof in de fornuizen. De CO₂ gaat naar een opslag in lege gasvelden in de Noordzee, het Porthos project.

Het proces van het afvangen van de koolstofdioxide (CO₂) heet CCS, Carbon Capture & Storage. De opslag in een leeg gasveld in de Noordzee is een tussentijdse oplossing.

Voor de komende decennia hebben we CCS nodig. Overigens is de opslag van CO₂ niet nieuw, al langer wordt CO₂ opgeslagen in poreus gesteente van lege gasvelden of gebruikt voor de productie van gas door er CO₂ in te pompen om het aardgas te kunnen winnen. Dit gebeurt o.a. in Canada en voor de kust van de USA.

Je sprak over het Porthos project, wat is dat?

Het Porthos project is een project waarbij CO₂ van de industrie in de Rotterdamse haven wordt getransporteerd en opgeslagen in lege gasvelden onder de Noordzee.

Porthos staat voor **P**ort **o**f **R**otterdam CO₂ **T**ransport **H**ub and **O**ffshore **S**torage.

De CO₂ die door Porthos wordt getransporteerd en opgeslagen, wordt afgevangen door verschillende bedrijven. De bedrijven leveren hun CO₂ aan een verzamelleiding die door het Rotterdamse havengebied loopt. Vervolgens wordt de CO₂ in een compressorstation op druk gebracht. De CO₂ gaat per onderzeese pijpleiding naar een platform in de Noordzee, circa 20 km uit de kust. Vanaf het platform wordt de CO₂ in lege gasvelden gepompt. De lege gasvelden bevinden zich in een afgesloten reservoir van poreus zandgesteente, ruim 3 km onder de Noordzee.

Porthos gaat circa 37 Mton CO₂ opslaan, dat is circa 2,5 Mton CO₂ per jaar gedurende 15 jaar.

Je beschrijft enorme projecten, hoe wordt dit gefinancierd?

Op dit moment moeten wij betalen voor de CO₂ die we uitstoten. De huidige prijs die we moeten betalen is circa 80—90 euro per ton. De verwachting is dat deze prijs gaat stijgen.

Door onze CO₂ uitstoot met ongeveer 50% te verminderen, van 2 miljoen ton naar 1 miljoen ton in 2030, kunnen we dergelijke projecten deels financieren. Wel zal in de aanloop steun van de overheid of de Europese Commissie in de vorm van subsidies en uiteraard het regelen van de vergunningsvoorwaarden noodzakelijk zijn. Verder verwachten we dat de kosten verder zullen dalen doordat we slimmer worden in het opereren van onze raffinaderij en door schaalvergroting met Shell, Vopak (leidingsystemen) en Exxon.

Hoe staat het met de productie van Groene waterstof?

Zoals je in het plaatje op de linker pagina kunt lezen is voor de productie van duurzame groene waterstof heel veel elektriciteit nodig. Deze elektriciteit, opgewekt door windmolens of zonne-energie gebruik je in een elektrolyser om uit water waterstof te maken dat kan worden gebruikt om bijvoorbeeld de benzine en diesel te ontzwavelen. Ook kan de groene waterstof gebruikt worden als brandstof in vrachtwagens en autobussen. Of waterstof op grote schaal in personenauto's kan worden gebruikt is nog onduidelijk. bp is zeer actief in het verwerven van capaciteit om groene elektriciteit te produceren.

Op zich is het gebruiken van groene waterstof voor het ontzwavelen van motorbrandstoffen een opmerkelijke activiteit. Je wekt groene stroom op met windmolens of zonne-energie. Met die groene stroom maak je in een elektrolyser groene waterstof die je vervolgens gebruikt om motorbrandstoffen te ontzwavelen.

Noot van de redactie:

In de week van 17 januari heeft bp bekend gemaakt dat het, samen met partner EnBW, de bieding op het 'Morven project' heeft gewonnen. Het Morven project omvat de bouw van een windmolenveld op ca 60 kilometer uit de kust van Schotland met een oppervlakte van ca. 860 vierkante kilometer en een vermogen van 2,9 gigawatt (voldoende vermogen voor ca. 3 miljoen woningen) Het project is een flinke investering van meerdere miljarden euro's.

Als je dan weet dat een personenauto slechts 25% van de energie gebruikt voor verplaatsing en de resterende energie opgaat aan warmte dan is dat niet erg efficiënt. Een elektrische auto gebruikt nagenoeg 100% van de energie voor de verplaatsing.

Echter, op dit moment bestaat nog maar een klein percentage van het voertuigenpark uit elektrische of hybride aangedreven voertuigen. We zullen dus nog geruime tijd benzine en diesel moeten produceren om de mobiliteit te waarborgen.

Wat zijn de verwachtingen als we kijken naar de mobiliteit?

We voorzien dat in de toekomst vrachtwagens en autobussen op waterstof zullen gaan rijden. Verder zal het gebruik van elektrische personenauto's flink toenemen.

Het gebruik van benzine en diesel zal steeds duurder worden, denk aan rekening rijden (2030), Ook zal het overheidsbeleid het bezit van de eigen auto verder gaan terugdringen,

Er zal een uitbreiding van het openbaar vervoer, gebruik makend van duurzaam verkregen elektriciteit of groene waterstof, moeten komen om het terugdringen van het eigen autobezit te stimuleren.

Kortom, niet alleen in de industrie zal er de komende jaren veel veranderen, ook voor ons als burger zullen er veel dingen op ons afkomen.

Hoe ziet de weg naar 2030 eruit?

We willen in 2030, 40 procent minder olie en gaswinning, iets minder dan halveren ten opzichte van nu en we willen naar 50 gigawatt opgesteld vermogen, duurzaam verkregen door zon en wind, dat is ontzettend veel! Even in perspectief Nederland gebruikt op een piekmoment ongeveer 18 gigawatt. Dat is dus ruim twee keer het Nederlandse energieverbruik.

Verder investeren we flink in laadplatformen voor het opladen van elektrische voertuigen. Vorige week hebben we een groot laadplatform in Amsterdam geopend. Elektrisch vervoer wordt echt gigantisch.

Dergelijke stations gaan we door heel Nederland plaatsen. We gebruiken groene stroom (opgewekt door wind-energie) van Eneco. Het vermogen van deze stations zal nog verdubbeld gaan worden naar zo'n 300 – 400 Kw waardoor het elektrisch laden tijdens het genot van een kopje koffie kan plaatsvinden.

Tot 2030 zullen we een balans moeten vinden tussen:

- ◆ het voldoen aan de vraag naar benzine en diesel dat op een zo schoon mogelijke manier wordt geproduceerd,
- ◆ het terugdringen van de CO₂ emissie door het strippen van de afgassen in een ATR en de daarmee verkregen blauwe waterstof te gebruiken als brandstof in de fornuizen,
- ◆ de CO₂ en koolstof moleculen op te slaan in lege gasvelden
- ◆ de productie van groene waterstof d.m.v. elektrolyse voor het ontzwavelen van benzine en diesel en als schone brandstof voor motorvoertuigen die op waterstof rijden. Verder kun je waterstof gebruiken als "opslagmedium" voor elektriciteit (gebruik elektriciteit om waterstof van te maken en gebruik bij een tekort aan elektriciteit de waterstof om elektriciteit te maken)

- # -

Huib Marsman, een veelzijdig mens

Sociaal, sportief, muzikaal, technisch en... artistiek/creatief.

Huib Marsman behoorde tot de groep van eerstelingen die in september 1966 door BP waren aangeworven. Deze ervaren raffinaderij-operators kregen de opdracht om tekeningen te maken en beschrijvingen te vertalen, om zo een begin te maken met de opleiding van nog te werven operators.

Op de kale Maasvlakte waren in het stuifzand van het opgespoten land de contouren van olietanks in aanbouw al zichtbaar.

De toekomstige 'opstarters' van deze raffinaderij kregen een comfortabele ruimte toegewezen in het van Ommeren gebouw aan de Westerlaan in Rotterdam.

Werkplek in de hobbykamer

Het begin

Deze onbezorgde familiefoto uit 1939 te Jember op Oost Java is de eerste terugblik op mijn leven. Huib(je) bij moeder op schoot omringd door 3 zusjes en mijn grote broer.

Niemand beseftte toen wat ons met de komende Japanse bezetting boven het hoofd hing. Mijn vader, Marius Marsman, was koffie- en rubberplanter op Java. Met de komst van de Japanners vluchtte ons gezin naar een vakantiewoning, hoog in de bergen waar we van 1942 tot 1945 redelijk met rust werden gelaten.

Mijn moeder hoefde door haar Indische afkomst ook niet met ons naar een Jappenkamp. Zij was een ijzersterk mens en nergens bang voor. Onder de ogen van de "Kempetai", Japanse geheime politie, smokkelde zij en dreef ze ruilhandel met rijke Chinezen. Zo heeft zij ons, en haar hele familie, door de oorlog gesleept. Toen de Jappen de Dienst niet meer uitmaakten in Indonesië, namen de Indonesiërs het over en moesten we alsnog in het kamp. Mijn oudste zuster en broer zaten apart in kampen en hadden het daar heel slecht, de drie jongste kinderen bleven bij elkaar bij moeder. Ook hier heeft ze over de afrastering van het kamp, bij nacht en ontij allerlei waren gesmokkeld om aan de kost te komen. We hebben bijna een jaar, tot juli 1946 in dat kamp gezeten.

Mijn vader daarentegen werd als krijgsgevangene naar een kamp op de Molukken getransporteerd, waar hij als een van de weinigen de verschrikkingen heeft overleefd.

Veel van de Nederlands Indische BP-ers droegen hun kamptrauma of erger met zich mee. Er werd niet over gepraat, liever niet het was te erg.

Zelf kwam ik er pas, toen ik in 1990 op vakantie was in Indonesië, achter dat ik van al die spannende jaren ook een tik had meegekregen. Ik werd daar vaak door angstgevoelens overvallen.

Schilderij van een mooi huis in Cotswold, Engeland

Even een zijsprongetje, iets leuks wat ook met die tijd te maken heeft: Gerard Schrekker kon heel goed de Japanse bevelen roepen die hij zich als kind in het kamp had horen toeschreeuwen. Zijn collega's moesten daar hartelijk om lachen niet beseffend welk verhaal daar achter zat.

Toen de oorlog voorbij was

Na de capitulatie van Japan dacht men dat de situatie van vóór de oorlog weer kon worden hersteld. Na een kort verlof in Holland (in 1946) gingen we terug naar het gebied rond Banyuwangi op Oost Java waar mijn vader zijn oude werk als manager van rubberplantages weer oppakte; aanvankelijk lukte dat ook nog. Maar alles liep anders omdat Indonesië inmiddels de onafhankelijkheid had uitgeroepen. Dat was het begin van de beruchte 'Bersiap' tijd , enkele jaren van angst en onzekerheid, terreur en moorden, heel veel onnodig leed en ga zo maar door.

In deze periode hadden wij een pasgeboren baby/meisje geadopteerd; de Inlandse moeder was bij de bevalling overleden. Het kindje was meer dood dan levend en mijn moeder heeft 3 maanden lang, 24 uur per dag, voor haar leven gevochten; zo heeft ze haar leven

gered. Daarbij had zij hulp van een Indonesische arts . Later bleek dat deze arts één van de leiders was van het regionale verzet en dat hij ervoor had gezorgd dat de (gewelddadige) vrijheidsstrijders ons met rust hadden gelaten; overal om ons heen werd alles afgebrand en vermoord. Eigenlijk hebben wij ons leven te danken aan dat kleine baby'tje, zo raar kan het lopen in dit leven.

Uiteindelijk werden al onze bezittingen in beslag genomen en werden wij, en alle buitenlanders, het land uit gestuurd.

Na een lange zeereis belandde ons gezin berooid maar compleet in Nederland.

Het was 1951, Huib was 11 jaar en ging voor het eerst naar school.

Tot die tijd was mijn moeder óók mijn schooljuffrouw geweest. De 6^e klas begon met een fikse achterstand. Daar trof ik tot mijn grote geluk meester van der Steen uit Monster.

Meester van der Steen kwam op zijn brommer een half jaar lang een half uur eerder naar school om mij "bij te spijkeren" zoals hij dat noemde. De schoolfoto met deze bijzondere man staat altijd nog op mijn bureau.

Zeevaartschool Vlissingen

Na de Mulo-B in Den Haag wilde ik graag naar de TH in

6e klas, meester van der Steen

Delft, maar, zoals gezegd, daar was geen geld voor. Van 16 tot mijn 18^e jaar naar Zeevaartschool *Michiel de Ruijter* in Vlissingen, scheepswerktuigkunde.

Dat was een geweldige ervaring, een mooie opleiding op technisch gebied maar ook met veel theoretische vakken, veel praktijkvakken als bankwerken, draaien, smeden, etc. en, het fijnste, met heel veel vrienden in een bij de school horend internaat. De Shell financierde mijn studie, op voorwaarde dat ik 5 jaren bij Shell-tankers zou blijven varen.

Mijn zeemansleven startte op Shelltanker TARIA (schelpennaam) bouwjaar 1939. Een schip dat tijdens WO-2 zwaar beschadigd werd, 2 maal getorpedeerd maar altijd, helaas, is blijven drijven. Een wrakkig schip dus vol defecten en vooral smerig. Op andere shelltankers heb ik wel met plezier gevaren. Een jaar voor de sloop van de Taria boekte Shell mij voor weer een reis op dat wrak, wat ik weigerde.

Shell accepteerde geen weigering....dus heb ik mijn studieschuld bij de maatschappij afbetaald en ben vertrokken, opgehouden zeeman te zijn met als consequentie dat ik in dienst moest.

Direct ontving ik een oproep voor militaire dienst, werd naar de officiersschool gestuurd maar bleek 'een negatieve militaire dienststopvatting' te hebben. Dat werd dus niks en ik werd automonteur bij het Garde Regiment Grenadiers. Toen mijn diensttijd erop zat, mocht ik nog een paar maanden blijven ivm de politieke spanningen door de bouw van de Berlijnse muur. Zo zie je maar, geschiedenis hoef ik niet meer te leren. Ik heb ze zelf meegemaakt.

Olie-kookles

Een sollicitatie bij Esso Raffinaderij brengt een koerswijziging in mijn leven. Vast werk en een leerschool richting olieraffinage. Met 4½jaar ervaring in mijn rugzak en inmiddels getrouwd met Ineke, solliciteerde ik in 1966 op een advertentie van BP.

Het Engels bedrijf zoekt: *Ervaren operators voor het opleiden van nog nieuw aan te nemen aspirant operators.*

Met nog zeven andere sollicitanten kregen we een kantoor toegewezen in het van Ommeren gebouw aan de Westerkade, Rotterdam.

Mijn nieuwe collega's waren afkomstig van de raffinaderijen in Botlek en Europoort, behalve Giel Briers hij bracht zijn zachte G mee van de Staatsmijnen in Limburg. Wat de anderen meebrachten weet ik niet meer, het is ook al 55 jaar geleden. In mijn geheugen vind ik nog wel de namen van de Pioniers met wie ik heel lang en met plezier heb samen gewerkt: 1.Gerard Hablous 2.Wim van Heest, 3.Theo de Jong, 4.Giel Briers, 5.Andries van Opstal, 6.Henk van der Schans, 7.Tjeerd de Haan, 8.John en Rob Purvis.

Volgens velen mijn mooiste schilderij

Verder de dames Petra Zwaard (Secretaresse met een veel te hoog personeelsnummer want ze was eigenlijk nummer 1) plus Elly Coomans en de zusjes Bolwidt (dochters van de burgemeester van Oostvoorne.) erg gezellig.

Onze comfortabele werklocatie in Rotterdam werd al spoedig ingeruild tegen de medische ruimte in het administratiegebouw op Europoort. Het gebouw was nog niet afgebouwd en toen het koud werd moesten we die ruimte verwarmen met elektrische kacheltjes die we van huis meenamen. Het waren primitieve en avontuurlijke tijden,

ik denk er nog met veel plezier aan terug. Gelukkig werd het administratie gebouw aan de hoofdpoot al spoedig daarna winddicht en met verwarming opgeleverd. Hier gingen we verder met het vertalen en opstellen van werkvoorschriften en beschrijvingen van de Units. Ondertussen werd onze groep aangevuld met nog meer ervaren operations personeel zoals Fred Oostenbroek, John Schulz, Ben Vasseur en nog wat anderen.

Loopbaan bij BP

In totaal heb ik 33 jaren bij BP/Nerefco gewerkt.

Het begon, zoals eerder vermeld, met tekenen en trainingsboeken schrijven. De oudsten onder ons herinneren zich nog wel de eerste en ook succesvolle opstart van CDU 1; Hier was het uiteindelijk allemaal om begonnen. Daarna CDU 2 en de andere units, ik maakte dat mee als hoofd operator en als shift supervisor in verschillende shiften.

Toen kreeg ik een dagdienstbaan op de process units, later op de offsites en ook in die functie enkele keren heen en weer geschoven.

Tot 1990 heb ik heel prettig in offsites gewerkt en ik had dat graag willen blijven doen maar dat heeft niet zo mogen zijn. Wat er daarna gebeurde heeft, de laatste 8 jaren, een zeer negatief stempel op mijn werk en leven achter gelaten; dat komt zo:

Er was een nieuwe functie in het leven geroepen en ik werd zomaar gebombardeerd tot Loss Control Engineer. De opdracht was een systeem op te zetten en te beheren om alles wat fout ging en tot verliezen kon leiden, in kaart te brengen en te beheren opdat, gericht, verbeteringen konden worden verwezenlijkt.

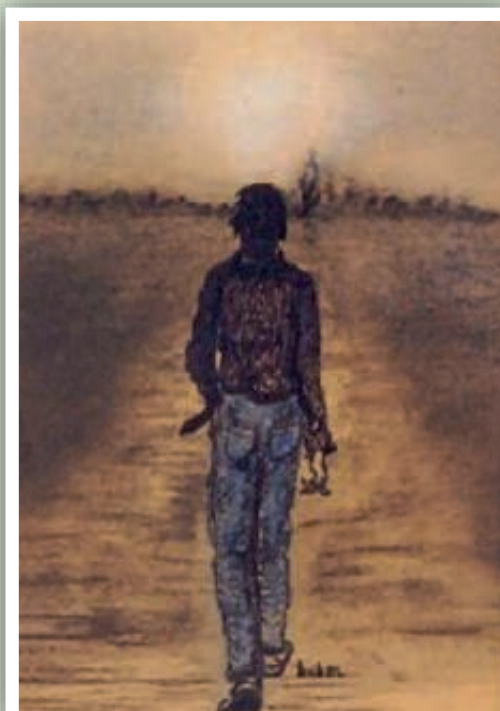
Ik moest dat allemaal gaan doen en had helemaal geen inspraak gehad maar, zei men, de toekomst was rooskleurig: belangrijk werk, promotie, hogere grade, en wat dies meer zij! Door de Joint Venture is van al die beloftes nooit iets terecht gekomen, integendeel, het is later een vervelend papieren kantoorbaantje geworden wat niks meer te betekenen had. Maar dat was niet het ergste, uiteindelijk ging ik er materieel niets op achteruit!

Wat wel heel erg was dat iedereen mij met veel argwaan benaderde, waarom? Blijkbaar dacht men dat het nogal risicovol was om mij te vertellen wat er niet goed was gegaan omdat men dacht dat ik alles direct doorgaf aan de Refinery Manager. Omdat ik in de voorbije jaren met heel veel collega's een goede relatie had opgebouwd, was dat in Europoort, gelukkig gauw voorbij en kon ik weer normaal verder werken.

Maar toen moest het systeem op Pernis worden geïntroduceerd; zelfde argwanende benadering. En niemand op Pernis kende Huib Marsman die dat enge werk deed; dat moest dus ook een eng, gevaarlijk mannetje zijn. Dat vooroordeel is daar nooit weg genomen en ik heb daar, tot mijn verdriet, de kans nooit gekregen om prettig te werken.

Rampspoed

In de periode dat alles in Pernis zo stroef ging, raakte mijn 24 jarige zoon, Michiel, betrokken bij een auto-ongeluk en kwam om het leven.

Elk sprankje levensvreugde verdwijnt dan uit je leven, alles wordt dan relatief. "Het leven gaat door." Maar wel een heel ander leven.

Michiel had veel vrienden die ons vaak opzochten en ons probeerden te troosten. Op mijn verjaardag verrasten ze me met een set penselen, tubes verf en een aantal panelen. "Je kan zo mooi tekenen" zeiden ze, verwijzend naar de balpen tekening die ik van Michiel had gemaakt. Zo had ik hem, een paar uur vóór het fatale ongeluk, onze straat uit zien lopen, het laatste beeld van hem. En later heb ik van die tekening ook een schilderijtje gemaakt.

Vanaf die tijd ben ik niet meer gestopt met schilderen. De concentratie leidde af van het somberen. "Het leven gaat door"

Terwijl ik op zolder tubes verf mengde, vermaakte Ineke, mijn vrouw, zich in haar siertuin. Een tuin die er in de seizoenen ook als een kleurig schilderspalet uit ziet. Creativiteit is de ontsnapping uit onze gedachten.

Muziek en tekenen zit in de familie. Mijn opa schilderde en speelde cello, zijn dochter (mijn moeder) speelde piano en kon hele mooie verhalen schrijven, mijn neef is een gitarist van wereldklasse, ik kan dat ook een klein beetje.

Mijn zusje kon mooi tekenen plus gedichten schrijven, mijn broer schilderde professioneel evenals een nicht; genoeg kunstenaars in de familie.

Omdat er in de oorlog geen speelgoed was leerde ik, als jongste van het stel, tekenen van broer en zus. Een potlood hadden we wel. Daarna heb ik op de MULO perspectief leren tekenen en het schilderen een beetje bij mijn broer afgekeken.

Met deze opleiding hebben inmiddels wel ongeveer 200 schilderijen mijn penseel gepasseerd. Kinderen, kleinkinderen, schepen natuur en wat er in mijn geest passeerde heb ik als onderwerp op het schilderdoek gezet. Heb bijna alles weggegeven.

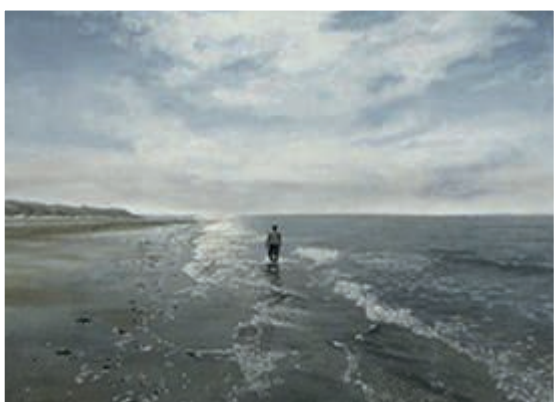

Jagersfontein, schilderij voor een oud-leraar

Onder andere een oude leraar van de zeevaartschool heb ik blij gemaakt met een schilderij van een schip waarop hij had gevaren.

Gemiddeld doe ik 2½dag over een schilderij. Niet gek toch, voor een olie-kokende Scheepsmachinist.

Dit deel van het verhaal begon met het opschrift 'Rampspoed' en helaas eindigt het daar ook weer mee. In 2014 bereikte ons de onheilstijding dat onze dochter, Simone borstkanker had. Zij heeft 6 jaar lang gestreden tegen die smerige rot ziekte maar moest die strijd in april 2020 opgeven.

Ineke pootjebadend, Westerschouwen

Oud worden is zó niet leuk, het voelt ongeveer als dat autootje in de introfilm van Comedy Capers. Weet U nog, dat ding reed zich klem tussen twee grote trams, kwam helemaal gekreukeld en als een heel smal autootje weer tevoorschijn maar hakkepufte toch weer verder.....

Op jullie gezondheid!!

- # -

Een poosje geleden....de bouw van BPRN

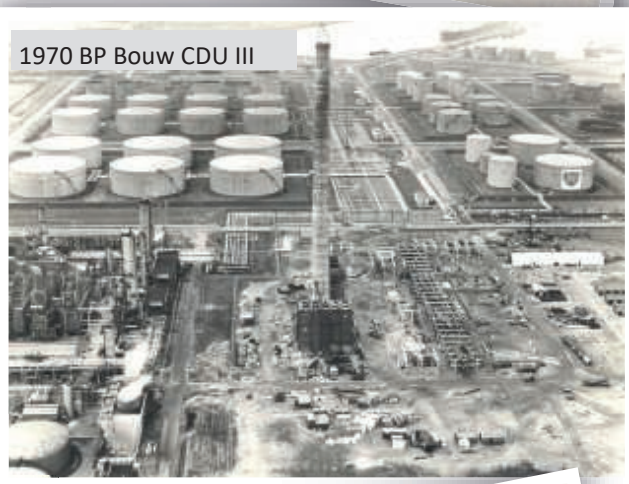
1966 bouw van
BP Raffinaderij Nederland (BPRN)

1969 tankterp tank 74

1974 BP Controlekamer Offsites

1970 BP Bouw CDU III

1967 tracé 4e laan

1967 Impressie Entrepot

Personalia

OVERLEDEN :

18-10-2021 Dhr. H.H. (Henk) Post, in de leeftijd van 84 jaar

31-10-2021 Dhr. G.L. (Gerard) Heijne, in de leeftijd van 90 jaar

12-11-2021 Dhr. L.J. Simonis, in de leeftijd van 84 jaar

14-11-2021 Dhr. B. (Berend) Klooster, in de leeftijd van 78 jaar

21-11-2021 Dhr. J. Evers, in de leeftijd van 94 jaar

26-11-2021 Dhr J.J.H. van de Wetering, in de leeftijd van 84 jaar

29-11-2021 Dhr. G.J.M. (Gerrit) Kamperman, in de leeftijd van 77 jaar

18-12-2021 Dhr. P.A. (Pieter) Poot, in de leeftijd van 88 jaar

17-01-2022 Mevr. D.A. Trip-Venema, in de leeftijd van 65 jaar

BP Raffinaderij Nederland 1967, het nieuwe Foster Wheeler complex met CDU 1&2

Contactadressen

REDACTIE SECONER-NIEUWS

Rinus Poppelaars

Eindredactie
Bogerdweg 39
4315CB DREISCHOR
0623695978
Poppelm@zeelandnet.nl

Piet van Kessel

Scherpenhoek 80
3085EG ROTTERDAM
010-5016851
Kessel.PA@inter.nl.net

Klaas Kuipers

Slotlaan 28
3233DD OOSTVOORNE
0181-485797
klaas-ali.kuipers@planet.nl

Rob van Breda

Lumeyweg 49
3231CD BRIELLE
0181-416364
rjvanbreda@gmail.com

BESTUUR STICHTING SECONER

Gerrit van de Peppel, Voorzitter

Damiaanstraat 21
4834WB Breda
06-29061118
voorzitter@seconer.nl

Paul Vieveen Secretaris

Van Hogendorplaan 9
3299AR Maasdam
078 6763237
penningmeester@seconer.nl

Piet Timmers Penningmeester

Eemsteyn 1
4251HM Werkendam
06 22898310
secretaris@seconer.nl

Jan Ketellapper IT-zaken

Gaarde 7
3232 VW Brielle
06 19200128

Rinus Poppelaars Eind redacteur

Bogerdweg 39
4315CB Dreischor
06 23695978

Jaap Quartel

Patrijzenlaan 280
3233BR Oostvoorne
0681912529

BELANGRIJKE ADRESSEN

Seconer mutaties

Nieuw lid - Recent gepensioneerd

www.seconer.nl Klik aan: CONTACT en vragen Tel.: 030-2574400
aan bestuur, kies doorgeven: e-mail: www.asr.nl/e-mail
of schriftelijk Van Hogendorplaan 9 3299 AR Maasdam.

ASR Levensverzekering N.V.

Postbus 2072— 3500HB Utrecht

Personalia/adreswijziging/e-mail wijzigen
Www.mijnaspensioen.nl/chevron

Pensioenfonds BP

website: www.pensioenfondsbp.nl
adres: Pensioenfonds BP
p/a Syntrus Achmea
Postbus 90170, 5000 LM Tilburg
Telefoon (09.00-17.00 uur): 013 4622352
email: pensioenfondsbp@achmea.nl

bp Raffinaderij Rotterdam B.V.

Doorgeven van mutaties:

T.a.v. afdeling HR-services
Postbus 1031
3000BC Rotterdam
email: hrservicesbpr1@bp.com

Indien onbestelbaar retour: de Nestor, p/a Bogerdweg 39, 4315CB Dreischor

